

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 14154/14
18. децембар 2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца О. И. О., држављанина С., кога заступа пуномоћник М. Д. М., адвокат Ц. за за. и п. т. а., из Б.,, поднетој против туженог Комисије за азил Републике Србије, ради поништења решења, број од 1. јуна 2011. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 18. децембра 2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил Републике Србије, број од 1. јуна 2011. године, и **ВРАЋА** предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Правноснажном пресудом Управног суда 11 У. 7727/11 од 20. октобра 2011. године, одбијена је тужба тужиоца О. И. О., држављанина С., поднета против решења туженог Комисије за азил Републике Србије, број од 1. јуна 2011. године, којим је одбијена жалба тужиоца поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Одсек за азил, број од 31. марта 2011. године, којим је, поступајући по налогу туженог органа из решења, број од 15. децембра 2010. године, одбијен нови захтев тужиоца за азил у Републици Србији, при чему је обавезан да, уколико нема други основ за

боравак на територији Р. С., исту напусти у року од три дана од дана правноснажности решења, а Одсеку за азил врати личну карту за лице које тржи азил, број

Против наведене правноснажне пресуде Управног суда, О. И. О. је Уставном суду изјавио уставну жалбу.

Уставни суд је Одлуком Уж-6596/2011 од 30. октобра 2014. године, ставом 1. изреке, усвојио уставну жалбу О. И. О. и утврдио да је пресудом Управног суда 11 У. 7727/11 од 20. октобра 2011. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставну жалбу одбацио, ставом 2. изреке, поништио пресуду Управног суда 11 У. 7727/11 од 20. октобра 2011. године, и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Комисије за азил, број од 1. јуна 2011. године, ставом 3. изреке, одбацио предлог за одлагање извршења решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Одсек за азил, број од 31. марта 2011. године.

Испитујући наводе уставне жалбе да Управни суд није размотрио презентоване доказе међународних организација, држава, невладиних одрганизација и медија, који потврђују постојање високог степена насиља у земљи порекла подносиоца уставне жалбе, Уставни суд је имао у виду обавезу надлежног органа да у поступку одлучивања о захтеву за азил испита постојање могућности за остваривање других облика заштите, у складу са законом. С тога је указао на то да је субсидијарна заштита облик заштите који Р. С. одобрава странцу, који би у случају повратка у државу порекла био изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању, или би његов живот, безбедност или слобода били угрожени насиљем општих размера које је изазвано спољном агресијом или унутрашњим оружаним сукобима или масовним кршењем људских права, те да је надлежни орган дужан да по службеној дужности размотри да ли постоје услови за одобравање субсидијарне заштите, уколико странац који се налази на територији Р. С. не испуњава услове за добијање права на уточиште. Тако је Уставни суд наведеном одлуком оценио да из одредаба чл. 2. и 4. став 2. и члана 30. став 1. тачка 2) Закона о азилу, произлази да одлуци о одбијању захтева за азил мора да претходи утврђење да лице које подноси захтев за азил не испуњава услове за признавање права на уточиште или доделу субсидијарне заштите, што значи да разлози за одбијање захтева за уточиште не морају, у сваком појединачном случају, бити довољни и за одбијање пружања субсидијарне заштите. С обзиром на то да се субсидијарна заштита одобрава странцу, поред осталог, и уколико би повратком у државу порекла његов живот, безбедност или слобода били угрожени насиљем општих размера које је изазвано унутрашњим оружаним сукобима, Уставни суд је нашао да је првостепени орган био дужан

да размотри извештаје међународних организација, невладиних организација које се баве заштитом људских права и остале доказе који се односе на актуелну политичко-безбедносну ситуацију у С., а на основу којих би утврдио да ли су, у конкретном случају, постојали услови за одобравање субсидијарне заштите подносиоцу уставне жалбе.

Уставни суд је утврдио да у образложењу првостепеног решења нису наведени уставноправно прихватљиви разлози за оцену да подносилац уставне жалбе није лице коме се може доделити субсидијарна заштита у смислу члана 4. став 2. Закона о азилу, те да пропуст тог органа да, у складу са законом, испита постојање услова за доделу субсидијарне заштите, није отклоњен ни у поступку пред другостепеним органом. С обзиром да је Управни суд, оспореном пресудом, прихватио, као правилну, оцену другостепеног органа о овом спорном питању, при чему за то није дао нове разлоге, Уставни суд је оценио да је оспореном пресудом Управног суда подносиоцу уставне жалбе повређено право на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење, зајемченог одредбом члана 32. став 1. Устава, и да се штетне последице утврђене повреде Уставом зајемченог права могу отклонити једино поништавањем пресуде Управног суда 11 У. 7727/11 од 20. октобра 2011. године, и одређивањем да се у поновном поступку донесе нова одлука о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Комисије за азил, бројод 1. јуна 2011. године. Како подносилац уставне жалбе, до доношења одлуке Уставног суда, није напустио територију Р. С. а Европски суд за људска права је 24. јула 2014. године доставио надлежном органу захтев за привремену меру, у коме се од Р. С. тражи да подносилац уставне жалбе не буде протеран из земље до даљег обавештења, Уставни суд је оценио да би, након поништавања наведене пресуде Управног суда, у поновном поступку, приликом оцењивања услова за доделу субсидијарне заштите подносиоцу уставне жалбе, требало имати у виду садашњу ситуацију у Сомалији.

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Одсек за азил, број од 31. марта 2011. године, којим је, поступајући по налогу туженог органа из решења, број од 15. децембра 2010. године, одбијен нови захтев тужиоца за азил у Р. С., при чему је обавезан да, уколико нема други основ за боравак на територији Р. С., исту напусти у року од три дана од дана правноснажности решења, а Одсеку за азил врати личну карту за лице које тржи азил, број

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/06), одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. ст. 1. до 3. Устава Републике Србије утврђено је да је

